

obdelujejo orientalske predmete. V teh romantičnih pesmih je mnogo lirike. »Venecijanske večeri« so slike beneškega ljubavništva. »Jesenske elegije« so dosta neumevne. V njih nam stavlja pesnik pred oči sanjave prikazni, prirodne slike, suite in legende, duševne izlive.

Lep je ciklus »Moja otačbina«, kjer kliče pesnik Srbe na grobove palih prednikov, da slušajo njih besede, ki korijo sedanji rod, ki služi tujcem. Predniki so se borili, ostavivši zakarpatsko domovino, pred Carigradom, na Kosovem; a ostavili so potem domovino in se selili v tuje kraje pod tuje vlade, za katere so svojo kri prelivali; a to krv bi najbolj potrebovala domovina sama.

Jasnih, novih, vzvišenih idej pogrešamo, zato pa je oblika povsem moderna. Dučić je pesnik, ki je sprejel načelo »l'art pour l'art«; zato so pesmi brez tendencije, ako izvzameš ciklus »Moja domovina«. *R. Perušek.*

N. V. Gogol: Taras Bulba. Romanzo tradotto dal russo da I. Trinko. Udine. Tipogr. del Patronato. 1902. — Za Gogoljev jubilej, ki ga praznujemo baš sedaj, je prevedel naš v Vidmu živeči rojak g. Trinko najslavnejše Gogoljevo delo, »Tarasa Bulbo«, na italijanski jezik. Prevodu samemu seveda nimamo kaj dostavljati, saj je znano, da piše g. Trinko klasično italijanščino in da je ruskemu jeziku takisto vešč. Želimo samo, da naj bi g. T. nadaljeval na tem literarnem polju ter seznanjal Lahe z biserji slovanske beletristike; s takim delom bo opravljal pravo narodnokulturno delo.

Novi akordi. 5. številka. Marec. — Izmed dosedanjih zvezkov lepega podjetja »Novih akordov« se odlikuje 5. številka po svoji dobri, v mnogih skladbah celo izredno dobri vsebini. Josip Procházka objavlja »Romanco« za klavir; njegove skladbe moremo vsekdar le hvaliti, saj so tako po obliki kakor po vsebini izvrstne, prave poezije v tonih. Viktor Parma je uvrstil klavirski »Valček« kot odlomek iz znane svoje opere, prav dramatične romance »Stara pesem«, sladko ljubimsko pesem, odeto v okrilje zibajočega se plesnega ritma. Toplo občutena skladba je dr. Benj. Ipavca solonapev »Pozabil sem mnogokaj, dekle . . .«; v priprosti svoji obliki nevsiljiva, je izraz po melodioznosti hrepeneče duše . . . Vse druge vrste je dr. Gojmira Kreka solonapev »Misli«; ob samostojno se vedočem klavirju, nadkriljevanem po pevskem glasu, podaje dr. Krek, zahtevajoč tako v pianistu kakor v pevcu briljantnega interpreta, pretresljivo sliko razdejanega hrepenenja, neutešene potrte duše. Kaj odličen je Rista Savina moški zbor: »Zori rumena rž«; lepo doneč, je zaokrožen v enotno celoto in iskri duha, ljubka in šegava pa mu je melodika. Emila Adamiča moški zbor »Zapuščena« je originalen le v toliko, da je nekaka zmes strmoglavečih se tonovih načinov in pa raznih izposojenih motivov. Ženski zbor je Frana Gerbiča »Gondolirjeva pesem«, enostavna v fakturi, a ljubezniva in značaju ženskih glasov prav primerna. Imponujoča pa je mladega skladatelja J. Ipavca »Himna« za mešan zbor ob spremljevanju orgel. Mogočna ta skladba pogaja znamenito značaj himne, slavnostno se stopnjuje v zmagočnem navdušenju k blestečemu sijaju, ki bo v diko vsakemu proizvajanju. Samostojno skladbo za orgle podaja tudi ta sešitek; oglašča se vnovič Emil Komel s spretno pisano orgelsko »Fughetto«. *Dr. V. Foerster.*